

siima- rusetti

ff

inga koskinen

books are media

siima- rusetti

brita myrsky -romaani

ff -sarjan II itsenäinen osa

siima- rusetti

inga koskinen

books are media

sauvo 2023

© 2023 Inga Koskinen

Kustantaja: books are media, Sauvo, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-65008-1-2

Kirjailijan kotisivut: ingakoskinen.com

Kustantajan kotisivut: booksaremedia.com

Ingan kirjoittamat kirjat

Romaanit

Sokea veri (Basam Books Oy 2021)

Tatuoitu hammas, ff 1 (books are media 2022)

Siimarusetti, ff 2 (books are media 2023)

Tietokirjat

Kodin Lakikirja – Käytännön oikeustietoa II osa,
Yrittäjä (Oy Valitut Palat- Reader's Digest Ab 1995)

Sovi, älä riitele – Menestyvän sopimuksen perusteet (Basam Books Oy 2020)

Mitä pimeämpi yö, sitä kauniimpi aamu. Mitä vaarallisempi taistelu, sitä loistavampi voitto.

Z. Topelius

Musta pimeys värjäytyy purppuraksi. Verenpu-
naisia vaakasuoria viiruja ilmaantuu lisää, nii-
den välit täyttyvät pistemäisistä laikuista. Ras-
kaat luomet ovat kuin painavat peitot, jotka nielaisevat
kaiken alleen ja kieltäytyvät raottamasta pienintäkään
näkömää ulkomailmaan.

Missä minä olen?

Mitä on tapahtunut?

Yritän muotoilla kysymykset sanoiksi, mutta huuleni
eivät suostu liikkumaan. Käteni ei kohoa, jalkani ei siirry.

— Ottaa ihan lunkisti vaan. Taisi taju mennä kankaalle.

Ääni kuuluu kuin pitkän kapean tunnelin uumenista. Se
on möreä enkä tunnista puhujaa. En edes tiedä, onko
ääni miehen vai naisen, nuoren vai vanhan. Joka tapauk-
sessa sanavalinta on omituinen.

Selkää jomottaa. Makaan kovalla alustalla, kiedottuna
johonkin painavaan kankaaseen. En pysty liikkumaan.
Enkä muista, mitä on tapahtunut.

Yhtäkkiä pelko palaa ja kouraisee rintaa. Näen välähdyksenä muistikuvan sotilaista. Ilmeisesti niitä ei nyt ole näkyvillä, ainakin puhuja vaikuttaa äänensä perusteella rauhalliselta.

Tai sitten hän voi olla yksi niistä.

Yritän keskittyä muistamaan juuri kuulemani äänen, analysoida sitä, mutta en pysty edes arvaamaan äänen lähdettä. Se voi yhtä hyvin olla koulutettu taistelija tai sukkia kutova mummo.

Ottaa ihan lunkisti vaan. Taisi taju mennä kankaalle.

Kuulemani sanat sekoittuvat ajatuksiini, puuroutuvat, kietoutuvat toisiinsa ja sinkoilevat yhtenä sekavana vyyhtinä edestakaisin.

Muodostavat kuohuja, jotka huljuttavat muistikuvia ja hukuttavat tajunnan.

Kohottaudun polvilleni. Olo on niin heikko, etten uskalla nousta seisomaan. Huojun kontallani ja katselen ympärilleni hämärässä. Erotan juuri ja juuri harmaata rosoa allani. Tunnustelen käsilläni. Se on kiveä. Päivänvalo kajastaa selkäni takaa, mutta täällä on hämärää, lähes pimeää.

Olen luolassa. Kallioluolassa.

Näen mielessäni vähäpukeiset miehet ja kuulen rumpujen äänet. Toistuva rytmi. Yksi pitkä kumahdus ja seitsemän kiihkeää napautusta.

Uteliaisuus ajaa minua eteenpäin. Lähden hitaasti hapuillen ryömimään poispäin valonkajastuksesta, kohti totaalista pimeyttä. Yletyn käsilläni koskettamaan seiniä ja kattoa. Luola on niin matala, etten edes mahtuisi seiso-

Savun hajua.

Aistini valpastuvat. Kallion viileys tunkee iholleni. Kuulen hienoista ritinää, se voisi tulla palavasta puusta. Nuotiosta ehkä.

Jatkan ryömimistä, vaikka en tahtoisi. Aivan kuin luolan perällä olisi magneetti, joka vetää minua puoleensa. Vartaloni hakeutuu sitä kohti, sen voima on vahvempi kuin haluni paeta, hakeutua turvaan.

Katto pakenee ja seinät loittonevat. Edessä avautuu iso laakea tila, jonka keskellä palaa soihtu. Punertavan valon loisteessa erottuu ruskeaa nahkaa. Siristän silmiä. Se näyttää tuolin selkänojalta, korkealta, ja jotenkin tutulta. En saa kiinni sen herättämistä muistikuvista.

Tunnen huumaavan jyskytyksen rinnassa, korvissa, joka puolella.

Aivoni tarvitsevat aikaa ymmärtää, mitä silmäni näkevät.

Se on nahkainen TV-tuoli, jonka alla kiiltää kromattu jalka ja yläpuolella sojottaa sänki, mustaa ja harmaata.

Tuijotan hitaasti kääntyvää tuolia. Turpeat sormet puristavat käsinojaa, kauhtunut tohveli työntää kallion seinämää.

Kuhmurainen peruna pyörähtää näkyville paljastaen kaksi tummaa kraateriaan. Jättiläisen nenä. Silmät ovat kiinni ja paksut huulet taipuneet hymyn tapaiselle kaarelle.

Vasemman käden etusormi on pystyssä, heiluu ilmassa edestakaisin vaimean musiikin tahdissa. Sävel tuo mieleen laulun sanat ”oi jos oisit kultaseni sokeripalanen”.

Silmäni kostuvat.

Suuri poskiluu on koholla, ja sen alle on vaipunut syvä kuoppa. Ihan kuin partakone olisi raivannut poskeen leveän, ylöspäin nousevan kaistan. Skeittirampin.

Tuolissa istuu jättiläinen, menneisyydestä karannut luolamies, joka on pukeutunut 50-luvun tummansinisiin nailonverkkareihin, valkoiseen reikäpaitaan, harmaisiin villasukkiin ja ruskearuudullisiin kumipohjaisiin tohveleihin. Ei Reinoihin, vaan johonkin alehallin halpismerkkiin.

En erota tohvelin kulunutta samettipintaa, en ohentuneita kantalappuja enkä varpaiden kohdalta murtunutta pohjaa, mutta tiedän tarkalleen, missä kohtaa ne ovat, näkemättäkin.

Korahdus ja syvältä kurkusta lähtevät yskähdykset peittävät musiikin. Jättiläinen kohottaa tyhjän kermapurkin, siististi avatun ja huolellisesti pestyn. Sellaisen kahden desin kuohukermapurkin, jonka yläosa on leikattu kokonaan pois. Hän nostaa purkin suunsa alle, asettaa käden tötteröksi huulille, yskii ja rykäisee limaklimpin purkin pohjalle.

Käsi putoaa syliin. Pahvi tömähtää kallioon.

Silmät näkyvät vain lyhyen hetken. Ne ovat harmaat kuin parhaan väriloistonsa menettänyt sinitaivas.

Rintakehällä kuultaa poikittain kulkeva röpöläinen, aavistuksen tummanpunaiseen vivahtava juova. Umpeenkurottu kulkuaukko, josta kranaatinsirpale on tunkeutunut keuhkojen syvyysksiin. Niin syvälle, että se on jäänyt sinne ikiajoiksi.

Jättiläinen on saanut kallonsa sisään kutsumattoman vieraan, joka muuttaa isäntänsä ulkomuotoa ja toimintakykyä hitaan varmasti.

Siinä on romuluinen koljatti, jonka askel on laahustava, keuhkojen limavarasto ehtymätön ja päänsärky sietämätön.

Isoisä.

Haluan kysyä, mitä hän tekee täällä. Huuleni raottuvat, mutta minusta ei lähde ääntä. Ja vaikka saisinkin kysymyksen muotoiltua, tiedän jo vastauksen: ”Kysyjän perseenpulkka”, niin kuin aina. Hänen kärsivällisyytensä ei riitä selittämään mitään, ei ole koskaan riittänyt.

Kuulen raivostuneen äänen kaikuvan pitkin kerrostalon betoniseiniä ja putkistoja.

Ehkä ne huudot eivät johtuneetkaan minusta tai veljestä, vaan hänestä itsestään. Siitä, että hän oli kokenut sodan ja palannut invalidina, joka sai vielä riesakseen aivo-
kasvaimen.

Hän vaikenä kaikesta, mitä sodan aikana tapahtui, mitä hän tuns. Patosi sisälleen ihan kaiken.

Ja se kaikki tihkui hänestä pieninä välähdyksinä vihan roihuissa.

Savu leviää luolaan ja sumentaa isoisän näkyvistä juuri sillä hetkellä, kun ensimmäistä kertaa ajattelen häntä jonain muuna kuin raivopäisenä hirviönä. Kun tunnen jottain myötätunnon ja ymmärryksen tapaista kaikista sivaltavista sanoista ja kivuliaista lyönneistä huolimatta.

Joku ravistaa minua olkapäästä. Yritän sinnitellä sa-
vuisessa luolassa, kun tajuntaani iskeytyy vieras
ääni, joka kiskoo minut toiseen ulottuvuuteen.
Sama ääni, joka hetki sitten kertoi minun menettäneen
tajuntani.

En tunne olevani tajuissani vieläkään.

Ääni muodostaa uusia sanoja.

— Sus siunakkoon, ekkö sie ollenkaan pysy hereillä. Pi-
tääkö tässä soittaa apua. Hyvä immeinen sentään, mistä
mie nyt puhelimen tähän hätään tempasen.

Kurkkua kuivaa niin kovin, etten pysty puhumaan. Vie-
raan äänen omistaja taitaa kuitenkin ymmärtää, ettei mi-
nulla ole mitään hätää nyt. Ainakaan en kuule hänen soit-
tavan mihinkään, enkä ylipäätään enää sanovan mitään.

Hän irrottaa otteensa olkapäästäni.

Makaan selälläni kallion päällä.

Ajatukseni harhailevat.

Voisiko ääni kuulua isoisälle? Mutta hänhän on kuollut. Miten minä sitten juuri äsken pystyin tapaamaan hänet luolassa?

Vihlaisee rinnasta.

Käsi kohottaa päätäni, asettaa vaatemytyn sen alle ja ojentaa jotain huulilleni.

— Tässä olisi vettä, tehkää hyvin ja juokaa nyt.

Viileä neste solahtaa huulten lomasta. Kosteus poistaa karheen kuivuuden.

Raotan silmiä. Näen kalliota joka puolella.

— Missä mä olen? kysyn.

— Tämä on teidän pihakallio, ihan omalla pihallas olet. Onneksi on lämmin keli, niin et päässy vilustuttamaan ih-teäs pahemmin.

Ihoa kiristää ja vaatteet tuntuvat kosteilta. Hapuilen farkkujen taskuja. Ei mitään, ei edes kännykkää.

Hatarat muistikuvat vilahtavat silmissä.

Sotilaat.

Mitä sen jälkeen?

— Voi tyttöraassu, sillä tavalla menihit tekemään...

Kohottaudun kyynärpäideni varaan ja suuntaan katseeni puhujaan. Ryppyinen, päivettynyt naishenkilö, jota en muista koskaan nähneeni. Hän katsoo minua säälivästi.

— Voitko kertoa, mitä oikein tapahtui? kysyn.

— Olin kävelyllä ja näin kuinka ryntäsit pellon poikki kuin olis tuli hännän alla. Sitten syöksyit päätä pahkaa ojaan. Siinä olikin sitten ihmettelemistä, että saatiin flik-

AJATUKSIA HERÄTTÄVÄ JÄNNITYSKERTOMUS

hylkäämisestä ja läheisyyden kaipuusta,

häpeästä ja toivosta,

perustuu kirjailijan kokemuksiin.

Brita Myrsky etsii itseään ja juuriaan

vapautuakseen menneisyyden taakasta.

Mutta kenen sormet solmivat siimarusetin?

"Luomet verhoavat silmät ihan kuin se nukkuisi.

Niin se tavallaan nukkuukin, ikuista unta."

ingakoskinen.com

booksaremedia.com

ISBN 978-952-65008-1-2



9 789526 500812